

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7424

гр.София, 02.10.2020г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II-ро отделение, 22 състав в закрито съдебно заседание на втори октомври през две хиляди и двадесета година в състав:

Съдия: ДЕСИСЛАВА КОРНЕЗОВА

при секретаря и с участието на прокурора, разгледа докладваното от съдия КОРНЕЗОВА административно дело № 3654 по описа за 2020г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145- чл.178 от Административно-процесуален кодекс /АПК/ във връзка с чл. 267 от Договора за функциониране на Европейския съюз /ДФЕС/.

Образувано е по жалба на В.М.А срещу **Отказ изх. № РПН20-УФ01-51/3/05.03.2020г.** на Кмета на Столична община, район „Панчарево“ да бъде издаден акт за раждане на български гражданин, роден в чужбина.

I. Страни и предмет на делото:

Жалбоподателката В.М.А е българска гражданка, която заедно с К.Д.К, гражданка на Обединеното кралство, имат дъщеря – С.Д.К.А, родена на 8 декември 2019 г. в Барселона, Кралство Испания. В акта за раждане на детето, издаден от испанските власти, В.М.А и К.Д.К са записани съответно като „майка А“ и „майка“ на детето.

Ответник е Столична Община, район Панчарево, която в случая е компетентна за удостоверяването на раждане на български гражданин, настъпило в чужбина, чрез издаването на български акт за раждане.

Производството пред Административен съд София-град е първоинстанционно и е образувано по жалба на В.М.А против отказа на Столична Община, район „Панчарево“ да издаде акт на раждане на детето С.Д.К.А, родена на 8 декември 2019г. в Барселона, Кралство Испания, което е удостоверено с испански акт за раждане № А0888164/2019, в който като нейни майки са посочени В.М.А и К.Д.К, и двете лица от женски пол.

Преди издаване на отказа, обективиран с писмо изх.№ РПН20-УФ01-51/3/05.03.2020г., на жалбоподателката ѝ е указан в 7-дневен срок да

представи доказателства относно произхода на детето по отношение на неговата биологична майка, каквато информация тя смята, че е незаконосъобразно да ѝ бъде искана.

Искането на жалбоподателката е да бъде отменен отказът на Столична община, район „Панчарево“, обективиран с писмо **изх.№ РПН20-УФ01-51/3/05.03.2020г.** Според жалбоподателката писмото не съдържа необходимите реквизити за съставяне на индивидуален административен акт и е издадено в противоречие на материалния и процесуалния закон. Жалбоподателката иска още да бъде разпоредено издаването на акт за раждане на детето С.Д.К.А въз основа на издадения испански акт за раждане с № А0988824/2019.

II. Фактическа обстановка

Административен съд София-град, след като обсъди изложените в жалбата твърдения и след като се запозна с писмените доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

На 8 декември 2019г. в град Барселона, Кралство Испания е родено детето С.Д.К.А и му е издаден акт за раждане № А0888164/2019, в който като майки на детето са посочени В.М.А, българска гражданка, отбелязана като „майка А“ и К.Д.К, гражданка на Обединеното кралство, отбелязана като „майка“ във въпросния акт за раждане, и двете лица от женски пол.

С искане № РПН20-УФ01-51/29.01.2020г. В.М.А, чрез пълномощника си С.В.С.А, е подала заявление до Столична община, район „Панчарево“ за съставяне на български акт за раждане на детето С.Д.К.А. В подкрепа на заявлението е предоставен легализиран и заверен превод на български език извлечение от гражданския регистър на Барселона, том 06177, страница 099, раздел 1а относно удостоверението за раждане № А0888164/2019 на С.Д.К.А, в което като майки на детето са посочени В.М.А, родена в гр. София, Република България, и К.Д.К, родена в Гибралтар, Обединено Кралство, и двете лица от женски пол.

Съгласно, данните, съдържащи се в удостоверението за раждане, В.М.А и К.Д.К имат сключен граждански брак на 23.02.2018г. в Гибралтар, Обединено Кралство.

На 07.02.2020г. с писмо изх.№ РПН20-УФ01-51/1 Столична община, район „Панчарево“ е указала на жалбоподателката да предостави в 7-дневен срок доказателства относно произхода на детето по отношение на неговата биологична майка.

На 18.02.2020г. жалбоподателката е отговорила във връзка с така дадените ѝ указания, че подобна информация не може и не е задължена да предостави съгласно действащото законодателство в Република България.

На 05.03.2020г. Столична община, район „Панчарево“ изпраща писмо **изх.№ РПН20-УФ01-51/3/05.03.2020г.** до жалбоподателката, с което е отказано съставянето на български акт за раждане на детето С.Д.К.А поради липсата на достатъчно данни за произхода на детето по отношение на неговата биологична майка. Освен това, според ответника е недопустимо вписването на двама родители от женски пол, тъй като еднopolовите бракове в Република България към настоящия момент са недопустими и подобно вписване би противоречало на обществения ред.

На 03.04.2020г. С.В.С.А, в качеството си на пълномощник на В.М.А е подала жалба до Административен съд – София град срещу отказа на Столична община, район „Панчарево“, обективиран в писмо **изх. № РПН20-УФ01-51/3/05.03.2020г.**, да бъде издаден български акт за раждане на детето С.Д.К.А, съобразно издадения испански акт за раждане. Жалбоподателката поддържа, че с този отказ е нарушено както материалното, така и процесуалното право, също така е налице нарушение на Директива 2004/38¹, както и противоречие с практиката както на Съда на ЕС, така и на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ).

III. Приложими нормативни разпоредби

A. Национално право

Съгласно член 46, ал. 1 от Конституцията на Република България, „бракът е доброволен съюз между мъж и жена“. Тази разпоредба фигурира в глава втора „Основни права и задължения на гражданите“ на Конституцията.

Действащото право на Република България не позволява сключването на брак или друга форма на съюз, от която да произтичат правни последици, между лица от еднакъв пол.

Семеен кодекс / в сила от 01.10.2009 г. обнародван ДВ. бр. 47 от 23 юни 2009г., изм. ДВ. бр. 74 от 15 септември 2009г., изм. ДВ. бр. 82 от 16 октомври 2009г., изм. ДВ. бр. 98 от 14 декември 2010г., изм. ДВ. бр. 100 от

¹ Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО, ОВ L 158, 30.4.2004г., стр. 77—123, специално българско издание: глава 05 том 007 стр. 56 – 71.

21 декември 2010г., изм. и доп. ДВ. бр. 82 от 26 октомври 2012г., изм. ДВ. бр.68 от 2 август 2013г., изм. ДВ. бр.74 от 20 септември 2016г., изм. и доп. ДВ. бр.103 от 28 декември 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.24 от 22 март 2019г., изм. ДВ.бр.101 от 27.12.2019г./

Глава шеста.

ПРОИЗХОД

Произход от майката

Чл. 60. (1) Произходът от майката се определя от раждането.

(2) Майка на детето е жената, която го е родила, включително при асистирана репродукция.

(...)

Произход от бащата

Чл. 61. (1) Съпругът на майката се смята за баща на детето, родено по време на брака или преди изтичането на триста дни от неговото прекратяване.

(2) Ако детето е родено преди да са изтекли триста дни от прекратяването на брака, но след като майката е встъпила в нов брак, за баща на детето се смята съпругът на майката от новия брак.

(3) В случай на обявено отсъствие на съпруга предположенията по ал. 1 и 2 не се прилагат, ако детето е родено след изтичането на триста дни от датата на последното известие за съпруга, а при обявена смърт - от датата на предполагаемата смърт.

(4) Алинеи 1 - 3 се прилагат и когато детето е родено при условията на асистирана репродукция по чл. 60, ал. 2.

Закон за гражданската регистрация /обнародван, ДВ, бр. 67 от 27.07.1999 г., изм. и доп., бр. 28 от 23.03.2001 г., в сила от 1.07.2001 г., доп., бр. 37 от 13.04.2001 г., в сила от 13.04.2001 г., изм. и доп., бр. 54 от 31.05.2002 г., в сила от 1.12.2002 г., доп., бр. 63 от 15.07.2003 г., изм., бр. 70 от 10.08.2004 г., в сила от 1.01.2005 г., изм. и доп., бр. 96 от 29.10.2004 г., изм., бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г., изм. и доп., бр. 48 от 15.06.2007 г., изм., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., доп., бр. 105 от 9.12.2008 г., в сила от 1.01.2009 г., бр. 6 от 23.01.2009 г., в сила от 1.05.2009 г., бр. 19 от 13.03.2009 г., бр. 47 от 23.06.2009 г., в сила от 1.10.2009 г., изм., бр. 74 от 15.09.2009 г., в сила от 15.09.2009 г., бр. 82 от 16.10.2009 г., бр. 33 от 30.04.2010 г., доп., бр. 9 от 28.01.2011 г., изм. и доп., бр. 39 от 20.05.2011 г., в сила от 20.05.2011 г., бр. 42 от 5.06.2012 г., изм.,

бр. 66 от 26.07.2013 г., в сила от 26.07.2013 г., бр. 68 от 2.08.2013 г., в сила от 2.08.2013 г., бр. 53 от 27.06.2014 г., бр. 98 от 28.11.2014 г., в сила от 28.11.2014 г., изм. и доп., бр. 55 от 21.07.2015 г., в сила от 21.07.2015 г., изм., бр. 39 от 26.05.2016 г., в сила от 26.05.2016 г., бр. 50 от 1.07.2016 г., в сила от 1.07.2016 г., бр. 85 от 24.10.2017 г., изм. и доп., бр. 91 от 14.11.2017 г., доп., бр. 47 от 5.06.2018 г., изм., бр. 17 от 26.02.2019 г., бр. 24 от 22.03.2019 г., в сила от 1.07.2020 г. - изм., бр. 101 от 27.12.2019 г.)

Раздел II

Акт за раждане

Чл. 42. (1) (Предишен текст на чл. 42 - ДВ, бр. 55 от 2015 г., в сила от 21.07.2015 г.) Актът за раждане се съставя въз основа на писмено съобщение в срок 7 дни, като денят на раждането не се брои.

Чл. 45. (1) Актът за раждане съдържа:

1. място на съставяне на акта-област, община, населено място/район;
2. номер на акта и дата на съставяне;
3. номер на оригиналното удостоверение;
4. дата - ден, месец, година, час и минута на раждането;
5. място на раждане - област, община, населено място или държава, ако детето е родено извън територията на Република България;
6. име на новороденото;
7. ЕГН на детето (попълва се само за български граждани);
8. пол и гражданство;
9. (изм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г.) данни за родителите - имена, дата на раждане, ЕГН, гражданство;
10. документ, удостоверяващ раждането;
11. (отм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г.)
12. длъжностно лице - имена, ЕГН и подпис;
13. бележки.

Раздел VII

Актове за гражданско състояние на български граждани, съставени в чужбина

Чл. 69. Гражданите на Република България, които се намират в чужбина, могат да поискат при спазване на българските или местните закони съставянето на актове за гражданско състояние от съответния български дипломатически или консулски представител, или от

чуждестранните местни органи по гражданското състояние в мястото, където са настъпили събитията, подлежащи на регистрация.

Чл. 70. (1) Български гражданин, който е поискал от местен орган по гражданското състояние в чужбина съставянето на акт за гражданско състояние, е длъжен да се снабди със заверен препис или извлечение от съставения акт и не по-късно от шест месеца след съставянето му да го предаде или изпрати на българския дипломатически или консулски представител в тази страна, като същевременно му съобщи постоянния си адрес в Република България.

(2) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 96 от 2004 г.) Ако българският гражданин не е могъл да предаде или изпрати съставения от местен орган по гражданското състояние в чужбина акт на български дипломатически или консулски представител, той може да го представи направо на длъжностното лице по гражданското състояние в общината по постоянен адрес съгласно чл. 72 ал. 2 т. 1, 2 и 3, заедно с легализиран и заверен превод на български език.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 96 от 2004 г.) Преписите или извлеченията от актовете за гражданско състояние по ал. 1, съставени от орган на държавата, с която Република България няма сключен договор за правна помощ, следва да бъдат легализирани и преведени.

(4) (Нова - ДВ, бр. 96 от 2004 г.) Преписите и извлеченията от актовете за гражданско състояние по ал. 1 не се нуждаят от легализация, когато:

1. произхождат от държава, която е ратифицирала Конвенцията за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове.
2. произхождат от държава, с която Република България има сключен договор за правна помощ, в който това изрично е посочено;
3. са получени по дипломатически път.

Чл. 72 (1) (Изм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г.) В срок три месеца от съставянето на актове за гражданско състояние в дипломатическото и консулското представителство на Република България преписи от тях, както и получените документи по чл. 71 се изпращат в Министерството на външните работи на Република България.

(2) Получените в Министерството на външните работи служебни преписи на актове въз основа на ал. 1 се изпращат не по-късно от 15 дни след получаването им в общините, както следва:

1. за раждане - в общината по постоянния адрес на майката, а ако тя не е български гражданин - в общината по постоянния адрес на бащата;

2. за сключен граждански брак - в общината по постоянния адрес на съпруга, а ако той не е български гражданин - в общината по постоянния адрес на съпругата;

3. за смърт - в общината по постоянния адрес на умрелия.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г., изм. - ДВ, бр. 91 от 2017 г.) Длъжностното лице по гражданското състояние съставя акт за гражданско състояние, като вписва в него въз основа на получения препис по ал. 1 следните данни:

1. в акт за раждане - името на титуляря, датата и мястото на раждане, пола и установения произход;

2. в акт за сключен брак - имената на сключилите брак, датата и мястото на сключване на брака;

3. в акт за смърт - името на титуляря, датата и мястото на смъртта.

(4) (Нова - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г.) Ако преписът не съдържа всички необходими данни, изисквани по този закон, се ползват данни от документите за самоличност или от регистъра на населението. При невъзможност да се попълнят всички данни в акта се вписват само наличните.

НАРЕДБА № РД-02-20-9 от 21.05.2012 г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството /Обнародвана ДВ. бр.43 от 8 юни 2012г., изм. и доп. ДВ. бр.4 от 14 януари 2014г., изм. ДВ. бр.2 от 9 януари 2015г., изм. и доп. ДВ. бр.64 от 21 август 2015г., изм. и доп. ДВ. бр.22 от 22 март 2016г., изм. и доп. ДВ.бр.32 от 13.04.2018г. /

Раздел II

Акт за раждане

Чл. 7 (1) Актът за раждане е официален писмен документ, в който по установения в Закона за гражданската регистрация ред длъжностното лице по гражданското състояние регистрира събитието раждане.

(2) Актът за раждане се съставя въз основа на един от следните документи:

1. писмено съобщение за раждане по образец съгласно приложение № 1;

2. съдебно решение;

3. препис или извлечение от акт за раждане, съставен от български дипломатически или консулски представител или от чуждестранен местен орган по гражданското състояние;

4. препис от акт за раждане по чл.63 и чл.66 от Закона за гражданската регистрация;

5. протокол за намерено, изоставено или подхвърлено новородено дете.

(3) Съставянето на акт за раждане без наличието на един от документите по ал. 2 е недопустимо.

Чл. 12 (1) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 32 от 2018 г., в сила от 13.04.2018г.) При регистриране на раждане, настъпило в чужбина, данните за името на титуляря, датата и мястото на раждане, полът и установеният произход се вписват в акта за раждане така, както са вписани в представения препис или в превода на български език на чуждия документ. Ако преписът не съдържа бащино име на титуляря, същото може да се добави в акта за раждане с писмено заявление, подадено от:

1. родителите на малолетно лице;

2. настойникът на малолетно лице и на лице, поставено под пълно запрещение;

3. непълнолетното лице и неговите родители;

4. попечителят на непълнолетно или поставено под ограничено запрещение лице;

5. лицето, когато е навършило 18 години и не е поставено под запрещение;

6. упълномощено лице след представяне на нотариално заверено изрично пълномощно от лицата по т. 1 - 5.

(2) Бащиното и фамилното име на титуляря може да се впишат с наставки -ов или -ев и окончание съобразно пола, ако това е писмено заявено от родителите до три години от раждането на лицето.

(3) Когато произходът от родител (майка или баща) не е установен, при съставянето на акт за раждане в Република България съответното поле, предназначено за данните за този родител, не се попълва и се зачертава.

(4) Ако преписът или извлечението не съдържат всички необходими данни по отношение на родителите, се ползват данни от документите им за самоличност или от регистъра на населението. Въз основа на регистъра на населението се допълват данни за ЕГН, дата на раждане, бащино име (ако има) и гражданство на родителя - български гражданин. Датата на раждане и гражданството на родителя - чужд гражданин, може да се допълнят от националния му документ за самоличност. При невъзможност да се попълнят всички данни за този родител в акта се вписват само наличните.

(5) Ако в преписа или извлечението родител е вписан с име, което съществено се различава от името, с което е вписан в регистъра на населението, за съставянето на акта за раждане се представя документ, от който да е видно, че имената са на едно и също лице. При съставянето на акта за раждане името на този родител се вписва така, както е вписано в регистъра на населението.

(6) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 32 от 2018 г., в сила от 13.04.2018 г.) Не се съставя акт за раждане въз основа на препис или извлечение, в който не се съдържат данни за име, дата на раждане, мястото на раждане или пол на титуляря, и не могат да се представят други официални документи, удостоверяващи тези данни. Заинтересованите лица установяват правата си по съдебен ред.

(7) (Изм. - ДВ, бр. 4 от 2014 г., в сила от 14.01.2014 г.) Когато по данните от регистъра на населението или от представения препис или извлечение не може да бъде установено по безспорен начин, че към момента на раждането лицето е имало родител български гражданин, актът за раждане се съставя, след като това бъде установено по реда на Наредба № 1 от 1999 г. за прилагане на глава пета от Закона за българското гражданство (ДВ, бр. 19 от 1999 г.).

Чл. 13. При регистриране на раждане, настъпило в чужбина, в акта за раждане задължително се вписва българското гражданство на титуляря и на родителя/ите.

Чл. 14. (1) След съставянето на акта за раждане се издава оригинално удостоверение за раждане по утвърден образец. То се връчва на родител или на изрично упълномощено от родителя лице.

(4) (Предишна ал. 3 – ДВ, бр. 64 от 2015 г., в сила от 21.08.2015 г.) Когато раждането е настъпило в чужбина, оригинално удостоверение за раждане се издава след съставяне на акт за раждане в Република България.

ЗАПОВЕД № РД-02-14-2595 от 15.12.2011 г. за утвърждаване на образци на актовете за гражданско състояние, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на правосъдието, обн., ДВ, бр. 10 от 3.02.2012 г., в сила от 1.01.2012 г.

Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО; специално българско издание: глава 05 том 007 стр. 56 – 71

IV. Доводи и правни изводи на страните

Съгласно писмо изх.№ РПН20-УФ01-51/3/05.03.2020г. на Столична община, район „Панчарево“ до жалбоподателката, с което е отказано съставянето на български акт за раждане на детето С.Д.К.А мотивите за този отказ са липсата на достатъчно данни за произхода на детето по отношение на неговата биологична майка. Посочено е още, че е недопустимо вписването на двама родители от женски пол в акта за раждане на детето, тъй като еднополовите бракове в Република България към настоящия момент са недопустими и подобно вписване би противоречало на обществения ред.

Жалбоподателката поддържа в своята жалба до Административен съд София-град, че с отказа да бъде издаден български акт за раждане на детето С.Д.К.А е нарушено както материалното, така и процесуалното право, също така е налице нарушение на Директива 2004/38, както и противоречие с практиката както на Съда на ЕС, така и на ЕСПЧ. Според жалбоподателката нито един акт от материалното право на Република България не вменява задължение на административния орган да изследва произхода на детето преди да му издаде български акт за раждане. В допълнение жалбоподателката се позовава на практиката на Съда на ЕС, според която приемащата държава не може да поставя никакви допълнителни условия за зачитане съществуването на брак и произтичащите от него права на членовете на семейството (решения от 25 юли 2008 г., Metock и др., C-127/08, EU:C:2008:449; от 8 ноември 2012 г., Iida, C-40/11, EU:C:2012:691; и от 5 юни 2018 г., Coman и др., C-673/16, EU:C:2018:385).

Жалбоподателката оспорва позоваването от страна на Столична община, район „Панчарево“ на съображения за защита на обществения ред като посочва норми от българския Кодекс на международното частно право, както и на практика на Съда на ЕС в тази връзка (решения от 20 ноември 2001 г., Janu и др., C-268/99, EU:C:2001:616 и от 4 декември 1974 г., Van Duyn, 41/74, EU:C:1974:133).

Жалбоподателката поддържа още, че изискваните доказателства относно биологичния произход на детето от страна на Столична община,

район „Панчарево“, на липсата на които се основава отказът да бъде издаден български акт за раждане на детето С.Д.К.А, представлява неправомерна намеса в правото на личен живот на В.М.А, както и в правото на семеен живот на В.М.А и К.Д.К и че тези нарушения са направени в светлината на пряка дискриминация.

V. Мотиви за отправяне на преюдициалното запитване

Административен съд София-град преценява, че са налице необходимите условия за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз.

Допустимост на запитването

Фактическата и правна обстановка по делото попада безспорно в приложното поле на правото на ЕС. Вярно е, че правилата за гражданското състояние са от компетентността на държавите членки, а правото на Съюза не засяга тази тяхна компетентност (вж. в този смисъл решения от 2 октомври 2003 г., *Garcia Avello*, C-148/02, EU:C:2003:539, т. 25, от 1 април 2008 г., *Maruko*, C-267/06, EU:C:2008:179, т. 59 и от 14 октомври 2008 г., *Grunkin и Paul*, C-353/06, EU:C:2008:559, т. 16). Съгласно трайно установената практика на Съда на ЕС обаче при упражняването на тази компетентност държавите членки трябва да спазват правото на Съюза, и по-конкретно разпоредбите на Договора относно признатата на всеки гражданин на Съюза свобода да се движи и да пребивава на територията на държавите членки. Следователно държавите членки трябва да спазват правото на ЕС при упражняване на своята компетентност, освен ако не става въпрос за вътрешно положение, което няма никаква връзка с право на ЕС. Съдът на ЕС обаче вече е имал възможността неколнократно да приеме, че отказът да бъде признато дадено лично или семейно положение, валидно създадено в държава-членка, може да представлява пречка за свободата на движение, гарантирана на всички европейски граждани на основание на член 21 ДФЕС (решения от 2 октомври 2003 г., *Garcia Avello*, C-148/02, EU:C:2003:539; от 14 октомври 2008 г., *Grunkin и Paul*, C-353/06, EU:C:2008:559; от 5 юни 2018, *Coman е.а.*, C-673/16, EU:C:2018:385). Освен това Съдът на ЕС се е произнесъл, че връзка с право на ЕС съществува по отношение на деца, които са граждани на една държава членка, макар да пребивават законно на територията на друга държава членка (вж. решение от 2 октомври 2003 г., *Garcia Avello*, C-148/02, EU:C:2003:539, точка 27).

Детето С.Д.К.А е родено и пребивава в Барселона, Кралство Испания, и като негови майки в испанския акт за раждане са вписани съответно В.М.А, българска гражданка, и К.Д.К, гражданка на Обединено

Кралство. В същото време жалбоподателката в главното производство е българска гражданка, упражнила правото си на свободно движение, при упражняването на което право е сключила брак в Гибралтар, Обединено кралство, с К.Д.К и се е установила в Барселона, Кралство Испания, където се е родила дъщеря им С.Д.К.А.

При това положение жалбоподателката има основание да се позове на уреденото с член 21 ДФЕС право на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки при искането ѝ да бъде удостоверено раждането на дъщеря ѝ и в Република България чрез издаване на български акт за раждане, в който бъдат вписани данните, така както са вписани същите в испанския акт за раждане на детето.

В допълнение, отказът от издаване на български акт за раждане, който ще послужи за издаването на български документ за самоличност, би лишил детето от възможността пълноценно да се ползва от правата, които черпи като европейски гражданин. В действителност, издаването на български документи за самоличност зависи от съществуването на български акт за раждане. Този въпрос се поставя с още по-голяма сила, предвид факта, че другият родител на детето е гражданин на Обединеното кралство. Така, евентуално придобиване от детето на гражданство на Обединеното кралство не би му позволило да има валидно европейско гражданство, предвид правните последици от Брекзит.

В заключение, налице е съдебна практика на Съда на ЕС, която дава аргументи за допустимост на поставяне на въпроси за тълкуване норми от правото на ЕС от Съда на ЕС. Същевременно не се установи решение по идентични въпроси като тези в настоящото производство, които да помогнат на Административен съд София-град да разреши повдигнатия пред него спор.

Мотиви:

Счита се за прието, че неразделна част от българската конституционна идентичност, към настоящия етап на социално и ценностно развитие на българското общество, представлява традиционният брак, разбиран като доброволен съюз между мъж и жена, както изрично предвижда българската Конституция от 1991г. Член 46, ал. 1 не предвижда дерогации и представлява повелителна правна норма.

Това конституционно скрепено разбиране за традиционното семейство намира явен израз и в Семейния кодекс, който изрично предвижда, че произходът от „майка“ се определя от раждането и че „майка“ на детето е „жената“, която го е родила, включително при асистирана репродукция (чл. 60 от Семейния кодекс). Чл. 61 от Семейния

кодекс определя и произхода от „бащата“. И в двата случая, законодателят използва единствено число, което ясно показва, че произходът на детето се определя от една майка и/или от един баща. Българският законодател не предвижда хипотеза, в която произходът на едно дете да се определя от две майки или от двама бащи. Освен това, българският Семейен кодекс определя понятието „майка“ като „жената“, която е родила детето, включително при асистирана репродукция. Така, и разбира се с изключение на специалните процедури, предвидени в закона, като напр. осиновяване, жена, която не е родила детето, не се счита за „майка“ на детето по смисъла на чл. 60 СК. Доколкото чл. 60 и 61 от Семейния кодекс имат ключово значение в българското семейно и наследствено право, Административен съд София-град счита, че тези норми са също така изразители на националната и конституционна идентичност на Република България по смисъла на член 4, параграф 2, ДЕС.

Тези разпоредби намират отражение и в приложимите разпоредби от Закона за гражданската регистрация. Съгласно чл.72, ал.3, т.1 длъжностното лице по гражданско състояние съставя българския акт за раждане като вписва следните данни: името на титуляря, датата и мястото на раждане, пола и „установения произход“. Под „произход“ следва да се разбира произходът, дефиниран в чл. 60 и 61 от Семейния кодекс. Съгласно чл.12, ал.1 от Наредба № РД-02-20-9 от 21 май 2012г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация при регистриране на раждане, настъпило в чужбина, данните за името на титуляря, датата и мястото на раждане, полът и „установеният произход“ се вписват в акта за раждане така, както са вписани в представения препис или в превода на български език на чуждия документ.

В същото време обаче, съгласно утвърдените образци на актовете за гражданско състояние със Заповед № РД-02-14-2595 от 15.12.2011г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на правосъдието, в акта за раждане фигурират данни за родителите на детето, разделени в две графи – съответно "майка" и "баща". В този смисъл, и извън правните доводи, изложени в отказа на Столична община, район „Панчарево“, последната не би могла технически да издаде акт за раждане, доколкото в образца не е предвидено вписването на две майки, за разлика от испанския акт за раждане.

При тези обстоятелства, от една страна, Административен съд София-град изпитва съмнения относно това дали отказ да се регистрира раждане на български гражданин, настъпило в чужбина и в чийто акт за раждане, издаден от друга държава-членка, са вписани две майки, няма да наруши правата му по член 20 и 21 ДФЕС, както и чл. 7, 24 и 45 от Хартата. В действителност, отказът от издаване на български акт за

раждане би могло да затрудни упражняването на правото на свободно придвижване на детето, доколкото издаването на български документи за самоличност зависи от съществуването на български акт за раждане. В конкретния случай, правните последици от Брекзит също биха могли да повлияят върху преценката на съда, доколкото другата майка, посочена в испанския акт за раждане, вече не може да се счита за гражданка на ЕС, а на трета страна. В този смисъл, отказът за издаване на български акт за раждане на детето, макар и този отказ да няма правно значение за българското гражданство на детето, може да доведе до сериозни пречки от административен характер при издаване на български документи за самоличност и оттам да затрудни придвижването на детето в рамките на ЕС и пълноценното упражняване на правата му на европейски гражданин.

От друга страна обаче, Административен съд София-град изпитва съмнения относно това дали съображения за защита на обществения ред или защита на националната идентичност по смисъла на член 4, параграф 2, ДЕС могат да обосноват подобно ограничение на правото на свободно движение, гарантирано с член 21 ДФЕС и доколко при подобно ограничение следва да се направи проверка за пропорционалност на допуснатото нарушение на правото на свободно движение. Както беше посочено по-горе, Административен съд София-град счита, че правните разпоредби, определящи произхода на детето, имат основополагащо значение в българската конституционна традиция и в българската семейноправна и наследственоправна доктрина, както в чисто юридически план, така и в ценностно отношение, имайки предвид настоящия стадий в развитието на обществените отношения в Република България. Като се има предвид, че съгласно член 4, параграф 2 ДЕС, Съюзът зачита националната идентичност на държавите членки, присъща на техните основни политически и конституционни структури (решение от 2 юни 2016 г., *Bogendorff von Wolffersdorff*, C- 438/14, EU:C:2016:401, т. 73), Административен съд София-град изпитва съмнения относно това дали задължаването на българските административни органи при удостоверяването на раждане, настъпило в чужбина, да впишат в българския акт за раждане като родители на детето две майки, няма да накърни националната идентичност на българската държава, която не е предвидила възможност за вписване в акта за раждане на двама родители от един и същи пол.

Административен съд София-град счита в това отношение, че единствено законодателят би могъл суверенно да реши дали произходът на детето би могъл да се установи не от една, а от две майки и/или бащи. Доколкото е известно на Административен съд София-град, правото на ЕС не взима отношение по този въпрос. В частност, член 9 от Хартата изрично предвижда, че правото да създаде семейство е гарантирано съгласно

националното право, което всъщност е огледален образ на зачитането на националната и конституционна идентичност, признати в чл. 4, параграф 2, ДЕС.

В тази връзка, и воден от висшия интерес на детето, Административен съд София-град отчита, че следва да се търси решение на плоскостта на интересите на детето, което не носи никаква вина по отношение на разликите в ценностната скала на обществените отношения, констатирани между държавите-членки на ЕС. При все това, Административен съд София-град изпитва съмнения дали член 24 § 2 от Хартата налага на държава-членка да не приложи основополагащи норми от националното си право.

В този смисъл, Административен съд София-град приема, че е необходимо да се търси баланс между различните легитимни интереси, засегнати в случая: от една страна, конституционната и национална идентичност на Република България, и, от друга страна, интересите на детето и в частност правото му на личен живот и на свободно движение. Следва също така да се прецени дали такъв баланс би могъл да се постигне посредством принципа на пропорционалност. В частност, Административен съд София-град изпитва трудности да прецени дали вписването в графата „майка“ на една от двете майки, която е или биологичната майка на детето или е станала такава по реда на друга процедура (напр. осиновяване), посочени в испанския акт за раждане, докато графата „баща“ остане свободна (незапълнена) би представлявал приемлив баланс между легитимните интереси, от една страна, на българското общество като цяло, и, от друга страна, на детето. Ясно е, че подобно решение също така би създало определени пречки, поради евентуалните различия между испанския и български акт за раждане, но пък то би позволило издаването на български акт за раждане, като по този начин евентуалните пречки пред свободното движение на детето биха били избегнати и при всички положения намалени. Административен съд София-град обаче изпитва и колебания дали подобно решение би било в унисон с правото на личен и семеен живот, скрепено в чл. 7 от Хартата.

Административен съд София-град разгледа релевантната практика на Съда на ЕС и достигна до извода, че тя не дава отговор на поставените въпроси. В частност, решението от 5 юни 2018 г., Coman и др. (C-673/16, EU:C:2018:385), касае въпроса дали ако при обстоятелства като разглежданите в главното производство отказът да се признаят сключените в друга държава членка бракове между лица от един и същ пол, представлява ограничение на член 21 ДФЕС, то това ограничение ще е оправдано по съображения, свързани с обществения ред и с националната идентичност по смисъла на член 4, параграф 2 ДЕС. Според Съда на ЕС

задължението за държава членка да признае — единствено за целите на предоставянето на производно право на пребиваване на гражданин на трета страна — брака между лица от един и същ пол, сключен в друга държава членка в съответствие с нейното право, не накърнява института на брака в първата държава членка. В този смисъл подобно задължение за признаване единствено за целите на предоставянето на производно право на пребиваване на гражданин на трета страна не накърнява националната идентичност, нито застрашава обществения ред в съответната държава членка.

Обстоятелствата по висящото пред Административен съд София-град производство обаче се различават от тези по делото *Coman*. Въпросът, който се поставя пред Административен съд София-град няма за цел признаване на сключен в друга държава членка брак между лица от един и същи пол за целите на предоставянето на производно право на пребиваване на гражданин на трета страна, а е свързан с признаването на две лица от един и същ пол на качеството им на майки на дете, български гражданин, родено в друга държава членка, чрез вписването на имената им в българския акт за раждане на детето. Този въпрос е свързан, за разлика от делото *Coman*, с начина на определяне на произхода на български гражданин.

Обстоятелствата по главния спор се различават и от обстоятелствата, довели до постановяване на решение от 14 октомври 2008 г., *Grunkin и Paul* (C-353/06, EU:C:2008:559), в което става въпрос за отказ на германски административен орган да впише в германския акт за раждане на дете, което е германски гражданин и е родено в Дания, фамилното име на детето, така както е записано то в издадения от датските органи акт за раждане. В това решение Съдът на ЕС приема, че обстоятелството, че заинтересованото лице е принудено в държавата членка, на която е гражданин, да носи име, различно от това, което вече е определено и регистрирано в държавата членка по месторождение и местопребиваване, може да ограничи упражняването на уреденото с член 21 ДФЕС право на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки. В настоящето дело не става дума за начина на определяне на фамилното име на детето, а за начина на определяне на неговия произход. Според Административен съд София-град, последният въпрос е от друго естество и има далеч по-големи последици на плоскостта на семейното и наследственото право. Освен това, в делото *Grunkin и Paul* не се поставя въпросът за спазването на чл. 4, параграф 2, ДЕС.

Административен съд София-град разгледа и относимата практика на Европейския съд по правата на човека, в частност решението му от 26 юни 2014 [Mennesson c. France](#) (жалба по 65192/11), в което ЕСПЧ приема,

че невъзможността за две деца, родени в Калифорния, САЩ от сурогатна майка да им бъде призната във Франция връзката с техния биологичен баща, от който са заченати, и съпругата му, която се явява тяхна приемна майка, или „легална майка“, както е записано в акта за раждане на децата, издаден в Калифорния, представлява нарушение на правото на зачитане на личния живот на децата. Към момента на фактите по делото, френските административни органи отказват да впишат актовете за раждане на двете деца, издадени в Калифорния и в които фигурират имената на техните "приемни" родители, които са прибегнали до услугите на сурогатна майка, с мотива че във Франция подобен метод за сдобиване с дете е забранен. ЕСПЧ в своето решение подчертава, че зачитането на личния живот изисква всеки да може да установи детайлите на своята идентичност като човешко същество, което включва и данни за своите родствени връзки и че се поставя под въпрос важен аспект от идентичността на индивида, когато са засегнати родствените връзки (виж параграф 96 от решението). ЕСПЧ добавя, че правото на зачитане на личния живот на децата, родени в чужбина от сурогатна майка, което включва възможността всеки да може да установи същността на своята идентичност, в това число и родствените си връзки, е нарушено чрез непризнаването във френското право на родствена връзка между тези деца и техните родители. При все това, важна черта на това дело е фактът, подчертан многократно в съдебното решение, че приемният баща на децата е и техният биологичен баща, от който те са заченати. Точка 100 от решението подчертава „важността на биологичната родствена връзка за идентичността на всеки човек“.

Цитираната практика на ЕСПЧ е доразвита в рамките на първото консултативно становище по запитване от страна на Френския касационен съд (искане № P 16-2018-001), в рамките на преразглеждане на същото дело след първото решение на ЕСПЧ по делото *Mennesson*. В становището си ЕСПЧ подчертава, първо, че съдебната му практика поставя ударение върху съществуването на „биологична връзка“ между детето и поне един от приемните родители и че фактическата обстановка по делата, по които е сезиран касае именно хипотеза, при която приемният баща е и биологичният баща на детето, поради което ЕСПЧ изрично ограничава анализа си до тази специфична хипотеза, отбелязвайки, че в бъдеще би могъл да доразвие практиката си в това отношение (т. 36 от решението). По същество, ЕСПЧ намира, че липсата на признаване на роднинската връзка между дете, родено от сурогатна майка в чужбина и неговата "приемна" майка има негативни последици върху няколко аспекта от правото на зачитане на личния живот на детето. По-общо това поставя в неравностойно положение детето, тъй като го поставя в ситуация на правна несигурност относно неговата идентичност в обществото. По-специално, съществува риск детето да няма достъп до гражданството на

"приемната" майка при условията, гарантирани от роднинството, което може да усложни пребиваването му на територията на държавата, чийто гражданин е "приемната" майка, неговите наследствени права по отношение на тази майка да бъдат засегнати, детето е поставено в неблагоприятна ситуация при поддържане на връзката си с "приемната" майка в случай на раздяла на "приемните" родители или смърт на другия родител и детето няма защита срещу евентуален отказ от страна на "приемната" му майка да поеме грижите за него.

Второ, ЕСПЧ подчертава, че липсва консенсус по въпроса във вътрешното право на 43 държави, страни по Конвенцията, и че делото поставя деликатни морални и етически въпроси, поради което на държавите следва по принцип да се признае широко право на преценка (точка 43). Въпреки това, доколкото поставеният въпрос засяга особено важен аспект от идентичността на индивида, а именно неговите роднински връзки, правото на преценка на съответната държава следва да се разглежда ограничително. Така ЕСПЧ стига до извода, че чл. 8 ЕКПЧ изисква вътрешното право да предвиди „възможност за признаване“ на роднинска връзка между приемната майка, която в акта за раждане е посочена като „легална майка“.

Въпреки това, що се отнася до способите, които държавите могат да използват, за да гарантират спазването на член 8 ЕКПЧ, ЕСПЧ признава наличието на широко право на преценка. Така ЕСПЧ заключава, че чл. 8 ЕСПЧ не изисква от държавите членки да признаят въпросната роднинска връзка посредством вписване в регистрите по гражданско състояние на акта за раждане, съставен в чужбина. Това признаване може да се постигне с други методи, като например осиновяването на детето от приемната майка, при условие, че това може да се осъществи ефективно и бързо, с оглед висшия интерес на детето.

От изложеното по-горе става ясно, че за ЕСПЧ е от значение дали поне един от родителите, вписани в акта за раждане, издаден в чужбина, е биологичният родител на детето. В настоящия случай обаче, жалбоподателят отказва да предостави информация на ответника относно биологичната майка на детето, което отличава ясно настоящото дело от това, което се разглежда от ЕСПЧ. Освен това, в делото няма информация дали става дума за сурогатно майчинство. При всички положения, гореспоменатото решение на ЕСПЧ не намира пряко приложение в настоящото дело, доколкото жалбоподателят отказва да посочи биологичният произход на детето. В тази хипотеза, Административен съд София-град се пита дали правото на преценка, което ЕКПЧ признава на държавите, не следва да се тълкува по-разширително в сравнение с горесцитираното дело. Също така, в споменатото решение изрично се

признава възможността на държавите да откажат да впишат в регистрите за гражданско състояние акта за раждане, съставен в чужбина, ако са налице други способи за припознаване, като напр. осиновяване. Последното съображение всъщност до известна степен се припокрива с необходимостта, посочена по-горе, да се намери баланс между висшия интерес на детето и националната и конституционна идентичност на държавата по смисъла на член 4, параграф 2, ДЕС. В тази връзка, следва да се добави, че съгласно чл. 110 (2) от Семейния кодекс, осиновяването на дете български гражданин с обичайно местопребиваване в друга държава се осъществява при спазване на изискванията на законодателството на тази държава. С други думи, ефикасността и бързината на алтернативния способ, посочен от ЕСПЧ, следва да се прецени с оглед на испанското право.

Друго важно обстоятелство, което Административен съд София-град подчертава, е липсата на задължителна сила за националните юрисдикции на становищата на ЕСПЧ, постановени по реда на протокол 16 от ЕКПЧ (чл. 5), който освен това не е ратифициран от Република България. За разлика от тях, решенията на Съда на ЕС по реда на чл. 267 ДФЕС са задължителни за българските юрисдикции, което допълнително мотивира Административен съд София-град да отправи настоящото преюдициално запитване.

Не на последно място, в случай, че Съдът на ЕС стигне до извода, че правото на ЕС изисква от държавите-членки да впишат в регистрите за гражданско състояние акта за раждане, така както е съставен в друга държава членка, Административен съд София-град би искал да разбере по какъв начин това може да бъде осъществено. По-специално, както беше посочено по-горе, образецът на акт за раждане, който е задължителен за административните органи, предвижда две графи: графа „майка“ и графа „баща“. При това положение, и доколкото към настоящия момент този образец е в сила, като се има предвид, че Административен съд София-град няма правомощие, в рамките на настоящото дело, да разглежда законосъобразността на заповедта, утвърдила този образец, как конкретно следва да бъде изпълнено правото на ЕС, и по-специално, принципа на ефективност.

Утвърденият образец на акт за раждане е действащо право, като по настоящото дело съдът не е сезиран с въпроса, дали Заповед № РД-02-14-2595/15.12.2011г., издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на правосъдието, както и Наредба № РД-02-20-9 от 21.05.2012г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството са законосъобразни с оглед норми от по-висок ранг в българското или европейското право. Съдът няма правомощия във

висящия процес и служебно да се произнася по валидността на тези два акта. В този смисъл, Административен съд София-град не може да замести този одобрен образец с друг за целите на делото, нито пък длъжностното лице по гражданско състояние би могло да замени образца с друг такъв. Следователно, в случай, че СЕС заключи, че правото на ЕС изисква вписването в акта за раждане на две майки на детето, то тогава как да бъде изпълнено това решение.

Допълнително съдът посочва, че по настоящото дело въпросът за правото на гражданство на новороденото дете не се поставя. В действителност, детето получава българско гражданство по силата на чл.25 ал.1 от Конституцията на Република България / „Български гражданин е всеки, на когото поне единият родител е български гражданин или който е роден на територията на Република България, ако не придобива друго гражданство по произход. Българско гражданство може да се придобие и по натурализация“/ и по силата на чл. чл. 8 от Закона за българското гражданство /“ Български гражданин по произход е всеки, на когото поне единият родител е български гражданин“/. Неиздаването на български акт за раждане не представлява отказ да му се предостави българско гражданство. Малолетното дете е български гражданин по силата на закона, независимо, че в момента не му е издаден български акт за раждане. Но неиздаването на такъв акт за раждане със сигурност ще затрудни упражняването на практика на правата му на български гражданин, съответно на гражданин на ЕС, най-малкото защото няма да може да му се издаде документ за самоличност.

При тези обстоятелства Административен съд София-град счита, че за да може да разреши висящия пред него спор, следва да отправи настоящото преюдициално запитване до Съда на ЕС.

VI. Искане за гледане на делото по реда на бързото производство.

Административен съд София-град отправя искане преюдициалното запитване да бъде разгледано по реда на бързо производство по реда на чл. 105 от Процедурния правилник на Съда на ЕС.

Административен съд София-град счита, че естеството на делото изисква то да бъде разгледано в кратки срокове, тъй като засегнатото лице е малолетно дете С.Д.К.А на възраст 10 месеца, български гражданин, родено в Кралство Испания, чийто родители, според издадания от испанските власти акт за раждане, са съответно българска гражданка и гражданка на Обединеното кралство. Спорът по делото, с което е сезиран Административен съд София-град, касае отказ на българските общински власти да издадат на детето акт за раждане в Република България, поради посочените в преюдициалното запитване причини. Така постановеният

отказ затруднява издаването на валиден български документ за самоличност. Доколкото детето пребивава в държава-членка, на която не е гражданин, обжалваният отказ по този начин има за последица да затрудни значително пребиваването и придвижването на детето в рамките на ЕС (и не само), както и ефективното упражняване на правата му на европейски гражданин. Административен съд София-град отбелязва, че в сходна хипотеза Съдът на ЕС вече е приемал да гледа дело по реда на бързото производство. (виж. по аналогия Определение на председателя на Съда от 3 юли 2015, Гогова, С-215/15, непубликувано, EU:C:2015:466).

Съществува и втора причина за разглеждане на делото по реда на бързото производство. Другият родител на детето, посочен в акта му за раждане, издаден от испанските власти е гражданка на Обединеното кралство. С оглед правните последици на Брекзит, дори и детето междувременно да получи акт за раждане, издаден от британските власти и евентуално британско гражданство, това не би му гарантирало ефективно и пълноценно упражняване на правата му на европейски гражданин. В този смисъл изясняване на правното положение на детето и с оглед на последиците от Брекзит също не търпи отлагане.

Така мотивиран, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-град на основание чл.628-чл.633 от ГПК във вр.чл.144 АПК,**

О П Р Е Д Е Л И :

ОТПРАВЯ ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ ДО СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ на основание чл. 267, ал. 2 ДФЕС със следните въпроси:

1. Следва ли член 20 и член 21 ДФЕС, както и член 7, 24 и 45 от Хартата на основните права на ЕС, да се тълкуват в смисъл, че не допускат българските административни органи, сезирани с искане за удостоверяване на раждане на дете, български гражданин, настъпило в друга държава-членка на ЕС, и удостоверено с испански акт за раждане, в който са вписани две лица от женски пол като майки, без да се уточнява дали и коя от тях е биологичната майка на детето, да откажат да издадат български акт за раждане с мотива, че жалбоподателят отказва да посочи коя е биологичната майка на детето?

2. Следва ли член 4, параграф 2, ДЕС, както и член 9 от Хартата на основните права на ЕС, да се тълкува в смисъл, че зачитането на националната и конституционна идентичност на държавите-членки на ЕС предполага, че последните разполагат с широко право на преценка по отношение на правилата за установяване на произход. По-конкретно:
- Следва ли чл. 4, параграф 2, ДЕС да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите-членки да изискат информация за биологичния произход на детето?
 - Следва ли чл. 4, параграф 2, ДЕС, заедно с чл. 7 и член 24 § 2 от Хартата, да се тълкуват с смисъл, че е необходимо да се търси баланс между националната и конституционна идентичност на държава-членка, като се има предвид, че към настоящия момент липсва консенсус както в ценностно така и в правно отношение досежно възможността да се впишат като родители в акт за раждане лица от един и същ пол, без да се уточнява дали и кой от тях е биологичен родител на детето, и висшият интерес на детето? При утвърдителен отговор, как конкретно би могъл да се постигне този баланс?
3. Имат ли значение за отговора на първия въпрос правните последици от Брекзит, доколкото едната майка, посочена в акта за раждане, издаден в друга държава-членка, е гражданка на Обединеното кралство, а другата е гражданка на държава-членка на ЕС, като се има предвид по-специално фактът, че отказът за издаването на български акт за раждане на детето възпрепятства издаване на документ за самоличност на детето от държава-членка на ЕС и оттук, евентуално, затруднява пълноценното упражняване на неговите права на европейски гражданин?
4. В случай на положителен отговор по първия въпрос, налага ли правото на ЕС, и по-специално принципът на ефективност, задължение за компетентните национални власти да се отклонят от образца за съставяне на акт за раждане, който е част от действащото национално право?

СПИРА ПРОИЗВОДСТВОТО по адм.дело № 3654/2020г. до произнасяне на Съда на ЕС на основание чл. 23 от Статута на Съда на ЕС.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия:

/Десислава Корнезова/